

atque Apostolicam fidem conscientia & professione retinentes, conscriptas fides hucusque nescitis: non enim eguistis littera, qui spiritu abundatis: neque officium manus ad describendum desiderastis, qui, quod corde à vobis credebatur, ore ad salutem profitebamini. Nec necessarium habuistis Episcopi legere, quod regenerati neophyti tenebatis.] Imo quis nisi antiquitatis ignarus ex eodem Hilario non didicit, missam ipsis Galliarum Episcopis ex Sirmienti oppido infidelis fidei impietatem, ut ait, non modo hanc illos non suscepisse, sed nunciatam etiam significatamque damnassem? Quis nescit eosdem Ariminensem Arianorum formulam respuisse, fideique expositionem orthodoxam ad Episcopos Orientales è Synodo Parisiensi misisse: ac in vniuersum hæreses condemnantes hæc in Concilio Aurelianiensi quinto decreuisse? [Primo itaque nefariam sectam, quam auctor male sibi conscius, & à viuo sanctæ fidei Catholicæ fonte discedens, sacrilegus quondam condidit Eutyches, vel si qua, quæ à venefico similiter impio sunt prolata Nestorio, quas etiam sectas sedes Apostolica sancta condemnat, similiter & nos easdem cum suis auctoribus & sectatoribus execrantes, præsentis Constitutionis vigore anathematizamus atque damnamus, rectum atque Apostolicum in Christi nomine fidei ordinem prædicantes.]

Dicat D. Augustinus, dum scribens aduersus Iulianum, sententias Irenæi Lugdunensis, Rhetici Augustodunensis, & Hilarij Pietauensis tamquam firmissima munimenta Pelagianis opponit.

Dicant Hispaniarum Episcopi cum de Monachis agentes, tali honore Decreta Ecclesiæ Gallicanæ venerati sunt, ut ea per Hispanias obseruari in Concilijs Tarraconensi & Ilerdensi statuerint. [Nullus Monachorum, inquit Patres Tarraconenses, forensis negotij susceptor vel executor existat, nisi quod monasterij exposcit utilitas, Abbate sibi nihilominus imperante, Canonum ante omnia Gallicanorum de his constitutione seruata.] Nec eam minori honore coluerunt Patres Ilerdenses dum hæc circa eosdem Monachos statuerunt. [De Monachis id obseruari placuit, quod Synodus Agathensis noscitur decreuisse.]

Dicat Venerabilis Beda auxilium à Gallicanis Episcopis imploratum, & à Germano Antissiodorensi, & Lupo Trecaffeno Britannis datum narrans, cum apud eos Pelagianorum hæresis tanta violentia grassaretur, ut eius conatibus soli obsistere non possent. [Ante paucos, ait, sane aduentus eorum annos, hæresis Pelagiana per Agricolam illata Seueriani Episcopi Pelagiani filium, fidem Britannorum foeda peste commaculauerat. Verum Britanni, cum neque suscipere dogma peruersum, gratiam Christi blasphemando vllatenus vellent, neque versutiam nefariæ persuasionis refutare verbis certando sufficerent, inuenerunt salubre consilium, ut à Gallicanis Antistibus auxilium belli spiritualis inquirant, quam ob causam collecta magna Synodo quærebatur in commune, qui illuc ad succurrendum fidei mitti deberent: atque omnium iudicio eligebantur Apostolici Sacerdotes Germanus Antissiodorensis, & Lupus Trecaffenæ ciuitatis Episcopi, ut ad confirmandam fidem gratiæ cælestis in Britanniam venirent.] & infra. [Interea Britanniarum insulam Apostolici sacerdotes raprim opinione, prædicatione, virtutibus impleuerunt. Diuinusque per eos sermo quotidie, non solum in Ecclesijs, verum etiam per triuia &

a Idem ibid.

b Concil. Parisien.
sub Iuliano Imp.
c Concil. Aurel. 5.
Can. 1.

d D. August. lib. 1.
contra Iulian. c. 24.

e Concil. Tarracon.
Can. 11.
&
Concil. Ilerden.
Can. 3.

f Beda hist. Eccles.
lib. 1, cap. 17.